

УДК 351.88: 327.39
doi 10.33287/102009

РСЗНИКОВ Валерій Володимирович
канд. екон. наук, доц., докторант навч.-наук.-виробн. центру
Нац. ун-ту цивільного захисту України

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ СТРАТЕГІЇ ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ

Розглядаються особливості стратегії формування та реалізації державної політики у сфері європейської інтеграції України за часів незалежності держави. Визначаються існуючі проблеми стратегії формування та реалізації державної політики у сфері європейської інтеграції України. Характеризуються сучасний стан та результативність державної політики у сфері європейської інтеграції нашої країни в контексті існуючої стратегії співпраці України та Європейського Союзу. Аналізуються отримані вигоди та виклики для України від уже реалізованих заходів європейської інтеграції. Визначаються напрями вдосконалення механізмів формування та реалізації державної політики у сфері європейської інтеграції України. Пропонуються концептуальні засади подальшої стратегії формування та реалізації державної політики у сфері європейської інтеграції України в умовах сучасних викликів.

Ключові слова: європейська інтеграція України, механізми формування та реалізації державної політики у сфері європейської інтеграції України, концептуальні засади стратегії формування та реалізації державної політики у сфері європейської інтеграції України.

Постановка проблеми. За часів незалежності Україна стала на складний шлях системних перетворень у політико-безпековій, соціально-економічній, екологічній, культурній та інших сферах суспільного життя, що тісно пов'язано з узятим державою стратегічним курсом на європейську інтеграцію, якому немає альтернативи. При цьому новітня політика країни повинна полягати у виробленні таких державних концепцій, стратегій і програм, які б сприяли європейській інтеграції України з урахуванням існуючих викликів сьогодення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Розгляду теоретико-методологічних та концептуальних засад формування та реалізації державної політики у сфері європейської інтеграції України присвятили свої публікації такі вчені, як: І. В. Артёмов, В. Д. Бакуменко, В. Д. Бондаренко [1], А. В. Кривоногова [3], Т. О. Пікуля [5] та ін.

Однак чимало питань стосовно визначення концептуальних засад стратегії формування та реалізації державної політики у сфері європейської інтеграції України в сучасних умовах залишаються недостатньо дослідженими.

Метою статті є визначення концептуальних засад стратегії формування та реалізації державної політики у сфері європейської інтеграції України в сучасних умовах.

Викладення основного матеріалу. Концептуальні засади державної стратегії щодо європейської інтеграції України – це узагальнююча концепція дій країни на довготривалий період (за відповідними етапами), певна модель реалізації місії та досягнення довгострокових цілей, яка визначає перспективу її розвитку, основні напрями та пріоритети діяльності в євроінтеграційній сфері. Така узагальнююча євроінтеграційна концепція України відображена у відповідних державних документах, законах та підзаконних нормативно-правових актах, а в межах державної стратегії розробляються і реалізуються стратегії розвитку різних сфер, галузей та секторів економіки та суспільного життя відповідно до існуючих вимог, правил та положень євроінтеграційних рамкових документів. У сучасній стратегії

© Резніков В. В., 2020

Державне управління та місцеве самоврядування, 2020, вип. 1(44)

Public administration mechanisms

української держави зазначається, що до основних напрямів і пріоритетів належить діяльність, спрямована на європейську інтеграцію України, яка реалізується протягом певного періоду та має відповідну етапність проходження.

Так, А. В. Кривоногова процес розвитку відносин між Україною та ЄС умовно поділила на три етапи. Перший етап бере свій початок з 1991 р., тобто з моменту прийняття Акта проголошення незалежності та визнання України партнером у міжнародних відносинах з ЄС. Проте стартом відносин між незалежною Україною та ЄС учена вважає 1992 р., коли була проведена зустріч між президентом України і головою Комісії Європейських Співтовариств. Цей період характеризується обранням Україною європейського шляху розвитку, налагодженням відносин з ЄС, тобто фактично закладанням фундаменту для подальших дій щодо української євроінтеграції. За цей час Україна підписала Угоду про партнерство та співробітництво з державами-членами ЄС (червень 1994 р.), вступила до Ради Європи (1995 р.), затвердила план дій у межах Європейської політики сусідства, порушила питання стосовно надання Україні статусу країни з ринковою економікою, безвізового режиму з ЄС та спільної розбудови кордону Україна – ЄС [3].

11 червня 1998 р. з метою консолідації зусиль органів державної влади України з питань євроінтеграції щодо створення передумов, необхідних для набуття Україною повноправного членства в ЄС, указом президента України затверджена Стратегія інтеграції України до ЄС, у якій зазначається: «національні інтереси України потребують утвердження України як впливової європейської держави, повноправного члена ЄС, у зв'язку з чим необхідно чітко та всебічно визначити зовнішньополітичну стратегію щодо інтеграції України до європейського політичного, економічного та правового простору» [8].

Серед основних завдань компетентних органів державної влади України з питань європейської інтеграції у вказаній стратегії визначено такі:

1) адаптація законодавства України до законодавства ЄС та забезпечення прав людини шляхом приведення у відповідність національного законодавства України до сучасної європейської системи права. Важливою складовою частиною процесу є реформування правової системи України на умовах та стандартах, які встановлюються в конвенціях Ради Європи. Процес адаптації законодавства України до законодавства ЄС має сприяти розвитку політичної, підприємницької, соціальної, культурної активності громадян України, економічному розвитку держави в межах ЄС і поступовому підвищенню добробуту громадян, приведенню його до рівня, що сформувався в державах-членах ЄС;

2) економічна інтеграція та розвиток торговельних відносин між Україною і ЄС шляхом: лібералізації та синхронізованого відкриття ринків ЄС та України; взаємного збалансування торгівлі; надання на засадах взаємності режиму сприяння інвестиціям з ЄС в Україну та українським експортерам на ринках ЄС; запровадження спільного правового поля і єдиних стандартів у сфері конкуренції та державної підтримки виробників; ліквідації обмежень розвитку конкуренції та обмеження застосування засобів протекціонізму; запровадження зони вільної торгівлі між Україною та ЄС як важливої складової частини економічної інтеграції та розвитку торгівлі між Україною і ЄС; формування основних економічних передумов для набуття Україною повноправного членства в ЄС;

3) інтеграція України до ЄС у контексті загальноєвропейської безпеки шляхом визнання ЄС важливої ролі України у формуванні новітньої архітектури загальноєвропейської безпеки в третьому тисячолітті. Стратегічно важливим є той факт, що ЄС прагне спільно з Україною розширити співпрацю та взаємодію в галузі безпеки й оборони, що має стати для нашої держави гарантією національної безпеки. Принцип неподільності європейської безпеки однаково важливий як для України, так і для ЄС та його повноправних і асоційованих держав-членів;

4) політична консолідація та зміцнення демократії шляхом неухильного поглиблення політичного діалогу і поліпшення загальної атмосфери політико-дипломатичних відносин між Україною та ЄС. Вона спрямована: на гарантування політичної стабільності в Україні і на всьому Європейському континенті; забезпечення мирного розвитку та плідного співробітництва всіх європейських націй; зміцнення демократичних засад в українському суспільстві [8].

Затвердження Стратегії інтеграції України до ЄС позитивно вплинуло на розвиток відносин, адже передбачалося створення певних передумов для набуття Україною статусу члена ЄС.

Другий етап, на думку А. В. Кривоногової, бере свій початок з моменту затвердження Програми інтеграції України до ЄС (вересень 2000 р.), у якій визначені короткострокові (2000 – 2001 рр.), середньострокові (2002 – 2003 рр.) та довгострокові (2004 – 2007 рр.) завдання інтеграції України до ЄС.

Серед пріоритетних завдань виокремлювалися такі: гармонізація законодавства відповідно до норм ЄС; набуття членства у Світовій організації торгівлі; проведення переговорів щодо зони вільної торгівлі з ЄС; укладання угод про вільну торгівлю з державами ЄС та ін. Цей період відіграв важливу роль у розвитку відносин між Україною та ЄС, адже він характеризується активними діями України щодо набуття членства: запроваджено інститут Уповноваженого України з питань європейської інтеграції, утворено Державну раду з питань європейської і євроатлантичної інтеграції, затверджено план дій Україна – ЄС (Брюссель, 2005 р.); покладено початок створенню основоположної бази для набуття Україною повноправного членства в ЄС, реалізації заходів у межах Плану дій «Україна – ЄС», адаптації законодавства України до законодавства ЄС, підготовки висококваліфікованих кадрів для роботи на євроінтеграційному напрямі; Україна почала брати участь у заходах у межах програми «Партнерство заради миру» та Ради євроатлантичного партнерства. Як результат, на Київському саміті Україна – ЄС (вересень 2007 р.) сторони відзначили великий прогрес, досягнутий у виконанні Плану дій «Україна – ЄС», а також дістали підтримку наміри України щодо отримання статусу спостерігача в межах Договору про заснування Енергетичного Співтовариства.

Отже, у межах другого етапу відбулися переговори щодо створення зони вільної торгівлі між Україною та ЄС, набули чинності угоди про спрощене оформлення віз, Україна приєдналася до Світової організації торгівлі, а також створені умови для інтеграції ринку України у Спільний ринок ЄС [3].

На закінчення другого етапу розвитку відносин між Україною та ЄС вплинули дві події: парафування Угоди про асоціацію між Україною та ЄС (30 березня 2012 р.) та рішення Кабінету Міністрів про призупинення процесу підготовки до підписання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС (21 листопада 2013 р.), що стало приводом до масових протестів, мітингів, демонстрацій, які в подальшому призвели до загострення політичної ситуації в державі та зміни влади [3].

Третій етап розпочався 22 лютого 2014 р. зі вступу в дію рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо європейської інтеграції України». Також відбулася ратифікація Угоди про асоціацію між ЄС та Україною та прийнято розпорядження «Про схвалення рекомендації Ради асоціації між Україною та ЄС про імплементацію Порядку денного асоціації між Україною та ЄС» (№ 207) [3].

Дотримуючись міждержавного підходу до визначення поняття «європейська інтеграція», Т. О. Пікуля в історії розвитку взаємовідносин України та ЄС виділив 3 етапи. Перший етап розпочався тоді, коли президент України 11 червня 1998 р. схвалив «Стратегію інтеграції України до Європейського Союзу», що визначала інтеграцію до ЄС стратегічним завданням шляхом забезпечення входження

Public administration mechanisms

України у європейській політичній, економічній і правовій простір та створення передумов для набуття Україною членства в ЄС [8]. У подальшому в затвердженому документі «Європейський вибір. Концептуальні засади стратегії економічного та соціального розвитку України на 2002 – 2011 рр.» задекларовано, що Україна увійде до складу ЄС у 2011 р. [2].

Слід зазначити, що підтримка європейського вектору інтеграції стала домінувати в українському суспільстві саме з кінця 2011 р. Тоді змінилося співвідношення між прихильниками ЄС, митного союзу та неприєднанням до жодного з них на користь прибічників європейської інтеграції. Характерно, що підтримка членства в ЄС посилилася в той період, коли відбувалося згоргання євроінтеграційного курсу: відносини між Україною та ЄС увійшли в період політичної стагнації і кризи, а декларації про пріоритетність європейського напрямку та офіційне закріплення цієї ідеї в Законі України «Про засади внутрішньої та зовнішньої політики» (2010 р.) супроводжувалися монополізацією влади в Україні та посиленням авторитарних тенденцій.

Другий етап європейської інтеграції України, на думку Т. О. Пікуля, розпочався наприкінці 2013 р., коли влада відмовилася підписувати Угоду про асоціацію в м. Вільнюс, що можна вважати спусковим гачком, який спричинив зміни в громадській думці щодо євроінтеграційних орієнтирів населення України.

Третій етап наразі набуває в Україні якісно нового змісту: з декларативного зовнішньополітичного курсу поступово перетворюється на комплексну внутрішню політику реформ [5].

На нашу думку, у подальшому ратифікація Угоди про асоціацію та запровадження безвізового режиму з ЄС є найбільшими успіхами України на шляху до європейської інтеграції.

Надзвичайно важливою частиною Угоди про асоціацію є Угода про поглиблену та всеосяжну зону вільної торгівлі між Україною та ЄС, яка діє з 1 січня 2016 р. Застосування режиму поглибленої та всеосяжної зони вільної торгівлі сприяє поступовому розширенню доступу до українського ринку для європейського імпорту в межах лібералізованого митного режиму, змінам у правовому та адміністративному режимі експорту українських товарів на ринок ЄС відповідно до положень Угоди про асоціацію, здійсненню в Україні регуляторних реформ, передбачених Угодою про поглиблену та всеосяжну зону вільної торгівлі. Угода про зону вільної торгівлі між Україною та ЄС передбачає також проведення реформ з підтримкою євроспільноти і надання фінансової та матеріальної допомоги зі сторони ЄС.

Також важливою сферою взаємодії України з ЄС у контексті формування та реалізації державної політики у сфері європейської інтеграції є безвізовий діалог, за підсумками якого безвізовий режим з ЄС для громадян України набув чинності 11 червня 2017 р. [4].

Концептуальні засади стратегії формування та реалізації державної політики у сфері європейської інтеграції України в сучасних умовах враховувати необхідність подолання невідповідності обраної стратегії та чинної структури державного управління процесами європейської інтеграції нашої країни шляхом:

- приведення законодавства України у відповідність до правових засад ЄС;
- прийняття закону про основні засади державної політики у сфері європейської інтеграції України;
- забезпечення переходу від чинної «стратегії наміру» до «стратегії підготовки до вступу в ЄС»;
- створення спеціального органу державного управління, наприклад міністерства з функціями розроблення і реалізації державної політики та забезпечення правового регулювання щодо існуючих проблем європейської інтеграції України [1].

Також масштабність процесу європейської інтеграції України та впровадження положень Угоди про асоціацію, вплив цих процесів на життя кожного громадянина робить необхідним проведення великої роз'яснювальної та комунікаційної роботи. Адже, незважаючи на прагнення українців повернутися до європейської сім'ї та чітко зафіксовану в нормативно-правових актах стратегію приєднання України до ЄС, сам цей процес, а також його наслідки часто залишаються недостатньо зрозумілими широкому загалу українських громадян, а отже, весь процес викликає неоднозначну реакцію з боку різних верств. Особливо гостро ця проблема відчувається на регіональному та місцевому рівнях, де все ще домінують погляди на євроінтеграцію як на суто зовнішній процес, який не стосується внутрішніх перетворень у країні та громадян [9].

Тому Кабінет Міністрів України 25 жовтня 2017 р. схвалив Стратегію комунікації у сфері європейської інтеграції на 2018 – 2021 рр. Очікуваним результатом реалізації стратегії є забезпечення свідомої підтримки широкими верствами населення України процесів європейської інтеграції як здійснення перетворень у державі, орієнтованих на досягнення політичної стабільності, розвиток демократії, дотримання верховенства права, повагу до прав людини та основоположних свобод, гендерну рівність і недискримінацію та впровадження в Україні соціальних стандартів держав-членів ЄС, а також підвищення рівня підтримки суспільством стратегічної мети України – вступу до ЄС [9].

Визначною подією європейської інтеграції України в ЄС стало внесення змін до Конституції України щодо стратегічного курсу держави на набуття повноправного членства України в ЄС та в Організації Північноатлантичного договору. Так, у Конституції України підтверджено європейську ідентичність українського народу і незворотність європейського курсу України та реалізацію стратегічного курсу держави на набуття повноправного членства України в ЄС [6].

На нашу думку, з цієї події розпочався фінальний етап інтеграції України до ЄС, який має передбачати реалізацію таких цілей: стати країною-кандидатом на членство в ЄС; вести активні переговори про вступ і ратифікацію угоди про приєднання; набути офіційного членства України в ЄС у визначеній перспективі (наприклад, до 2030 р.). При цьому стратегія соціально-економічного розвитку України повинна враховувати вказані цілі, ідеї, напрями та етапи європейської інтеграції, а також забезпечувати пріоритетність її реалізації в умовах існуючих викликів сьогодення для нашої країни.

Окрім питань виконання Угоди про асоціацію, подальший поступ щодо європейської інтеграції України має відбуватися також у напрямках: асоціації із Шенгенською зоною; приєднання до митного союзу ЄС; приєднання до енергетичного союзу ЄС; набуття чинності спільного авіаційного простору; приєднання до єдиного цифрового ринку тощо [7].

Отже, інтеграція з ЄС є важливим складовим елементом зовнішньої політики України. Однак концептуально європейська інтеграція повинна сприйматися насамперед як комплексна внутрішня державна політика, спрямована на впровадження необхідних та важливих для українського суспільства реформ та перетворень і лише потім як складова частина зовнішньої державної політики, яка значною мірою залежить від політичної волі ЄС щодо темпів та повноти інтеграції з нашою державою.

Висновки. Таким чином, стратегія інтеграції України до ЄС має забезпечити входження держави до європейського політико-правового, економічного, інформаційного, безпекового простору. Отримання на цій основі статусу повноправного членства в ЄС у середньостроковій перспективі повинно стати головним зовнішньополітичним пріоритетом стратегії формування та реалізації державної політики України в умовах сучасних викликів сьогодення, що й буде предметом подальших наукових досліджень.

Список бібліографічних посилань

1. Бакуменко В. Д. Системно-ситуаційний аналіз державного управління процесами європейської та євроатлантичної інтеграції України. *Механізми регулювання інтеграційних процесів в Україні*: навч. посіб. / [І. В. Артьомов, В. Д. Бакуменко, В. Д. Бондаренко та ін.]. Ужгород: Ліра, 2009. С. 81 – 99.
2. Європейський вибір. Концептуальні засади стратегії економічного та соціального розвитку України на 2002 – 2011 роки: послання Президента України. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/n0001100-02>.
3. Кривоногова А. В. Історія української євроінтеграції: відносини між Україною та ЄС. URL: http://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/11329/1/Krivanogova__%20386-391.pdf.
4. Набув чинності безвізовий режим України з ЄС. URL: <https://ua.korrespondent.net/ukraine/politics/3860584-nabuv-chynnosti-bezvizovyi-rezhym-ukrainy-z-yes>.
5. Пікуля Т. О. Історія та сучасність євроінтеграційної політики України. *Правові засади європейської та євроатлантичної інтеграції України: досягнення та перспективи*: матеріали учасників заочної наук.-практ. конф. (Львів, 31 жовтня 2017 р.). Львів: Львів. політехніка, 2017. С. 17 – 21.
6. Про внесення змін до Конституції України (щодо стратегічного курсу держави на набуття повноправного членства України в Європейському Союзі та в Організації Північноатлантичного договору): Закон України від 7 лют. 2019 р. № 2680-VIII. URL : https://ips.ligazakon.net/document/view/t192680?an=8&ed=2019_02_07.
7. Про внутрішнє та зовнішнє становище України в 2017 році: послання Президента України до Верховної Ради України від 7 верес. 2017 р. URL: <http://www.president.gov.ua/news/poslannya-prezidenta-ukrayini-do-verhovnoyi-radi-ukrayini-pr-43086>.
8. Про затвердження Стратегії інтеграції України до Європейського Союзу: Указ Президента від 11 черв. 1998 р. № 615/98. *Офіційний Вісник України*. 1998. № 24. С. 3.
9. Стратегія комунікації у сфері європейської інтеграції на 2018 – 2021 роки: схвалено розпорядженням Кабінету Міністрів України від 25 жовт. 2017 р. № 779-р. URL: <https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/250383204>.

List of references

1. Bakumenko V. D. Systemno-sytuatsiyniy analiz derzhavnoho upravlinnia protsesamy yevropeiskoi ta yevroatlantychnoi intehratsii Ukrainy. In I. V. Artomov, V. D. Bakumenko, V. D. Bondarenko ta in. *Mekhanizmy rehulivannia intehratsiinykh protsesiv v Ukraini*: navch. posib. Uzhhorod: Lira, 2009. P. 81 – 99 [in Ukrainian].
2. Yevropeiskyy vybir. Kontseptualni zasady stratehii ekonomichnoho ta sotsialnoho rozvytku Ukrainy na 2002 – 2011 roky: poslannia Prezydenta Ukrainy. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/n0001100-02> [in Ukrainian].
3. Kryvonohova A. V. Istoriia ukrainskoi yevrointehratsii: vidnosyny mizh Ukrainoiu ta YeS. URL: http://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/11329/1/Krivanogova__%20386-391.pdf [in Ukrainian].
4. Nabuv chynnosti bezvizovyi rezhym Ukrainy z YeS. URL: <https://ua.korrespondent.net/ukraine/politics/3860584-nabuv-chynnosti-bezvizovyi-rezhym-ukrainy-z-yes> [in Ukrainian].
5. Pikulia T. O. Istoriia ta suchasnist yevrointehratsiinoi polityky Ukrainy. *Pravovi zasady yevropeiskoi ta yevroatlantychnoi intehratsii Ukrainy: dosiahnennia ta perspektyvy*: materialy uchasnykiv zaochnoi nauk.-prakt. konf. (Lviv, 31 zhovtnia 2017 r.). Lviv: Lviv. Politekhnika, 2017. P. 17 – 21 [in Ukrainian].
6. Pro vnesennia zmin do Konstytutsii Ukrainy (shchodo stratehichnoho kursu derzhavy na nabuttia povnopravnoho chlenstva Ukrainy v Yevropeiskomu Soiuzi ta v Orhanizatsii Pivnichnoatlantynchoho dohovoru): Zakon Ukrainy vid 7 liut. 2019 r. № 2680-VIII. URL : https://ips.ligazakon.net/document/view/t192680?an=8&ed=2019_02_07 [in Ukrainian].
7. Pro vnutrishnie ta zovnishnie stanovyshche Ukrainy v 2017 rotsi: poslannia Prezydenta Ukrainy do Verkhovnoi Rady Ukrainy vid 7 veres. 2017 r. URL: <http://www.president.gov.ua/news/poslannya-prezidenta-ukrayini-do-verhovnoyi-radi-ukrayini-pr-43086> [in Ukrainian].
8. Pro zatverdzhennia Stratehii intehratsii Ukrainy do Yevropeiskoho Soiuzu: Ukaz

Prezydenta vid 11 cherv. 1998 r. № 615/98. *Ofitsiynyi Visnyk Ukrainy*. 1998. № 24. P. 3 [in Ukrainian].

9. Stratehiia komunikatsii u sferi yevropeiskoi intehratsii na 2018 – 2021 roky: skhvaleno rozporiadzhenniam Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 25 zhovt. 2017 r. № 779-r. URL: <https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/250383204> [in Ukrainian].

RIEZNIKOV Valerii

PhD in Economics, Associate Professor, Doctoral Student
of National University of Civil Defence of Ukraine

CONCEPTUAL BASES OF THE STRATEGY OF FORMATION AND IMPLEMENTATION OF STATE POLICY IN THE SPHERE OF EUROPEAN INTEGRATION OF UKRAINE

The newest policy of Ukraine should be to develop such state concepts, strategies and programs that would contribute to the European integration of the country, taking into account the current challenges of today.

The purpose of the article is to define the conceptual foundations of the strategy of formation and implementation of state policy in the sphere of European integration of Ukraine in modern conditions.

The conceptual framework of the national strategy for the European integration of Ukraine is a general concept of the country's long-term actions, a certain model of the mission realization and achievement of long-term goals, which defines its development prospects, main directions and priorities of activity in the European integration sphere. Such a generalized European integration concept of Ukraine is reflected in the relevant state documents, laws and by-laws, and within the framework of the state strategy, strategies for development of various spheres, sectors and sectors of economy and public life are developed and implemented in accordance with the existing requirements, rules and regulations of the euro framework documents.

A significant event in the European integration of Ukraine into the EU was the introduction of amendments to the Constitution of Ukraine (concerning the strategic course of the state for the acquisition of full membership of Ukraine in the European Union and in the Organization of the North Atlantic Treaty).

In addition to the issues related to the implementation of the Association Agreement, further progress on the European integration of Ukraine should also take place in the following areas: associations with the Schengen area; accession to the EU customs union; accession to the EU Energy Union; the entry into force of the common aviation space; joining the digital market, etc.

Integration with the EU is an important component of Ukraine's foreign policy. However, conceptually, European integration should be seen first and foremost as a comprehensive domestic state policy aimed at introducing reforms and transformations that are necessary and important for Ukrainian society, and only then, as a component of foreign state policy, which depends largely on the political will of the EU on the pace and full integration with our country.

Thus, the strategy of Ukraine's integration into the European Union should ensure the country's accession to the European political, legal, economic, informational and security space. Obtaining full EU membership in the medium term on this basis should become a major foreign policy priority of Ukraine's policy formulation and implementation policy in the face of contemporary challenges of today.

Key words: European integration of Ukraine, mechanisms of formation and implementation of state policy in the sphere of European integration of Ukraine, conceptual bases of the strategy of formation and realization of state policy in the sphere of European integration of Ukraine.

Надійшла до редколегії 21.01.20